

Ændringsforslaget til § 2 af *Udvalget*
(Tillæg B. Sp. 625)

vedtoges uden Afstemning.

§ 2, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

§§ 3 og 4
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Be-
handling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov
om Forlængelse af Lov om Menighedsraad
af 15. Maj 1903.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp.
3213).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

J. C. Christensen: Det hedder i vort Parti Program om kirkelige Forhold, at vi ønske, der skal arbejdes hen til, at Kirken stilles selvstændigere overfor Statens Tilsyn, og som Følge heraf blive ogsaa de rent borgerlige Sager som Ægteskabs Indgaaelse, Begravelse og Attesters Udstedelse m. v. efterhaanden at udskille fra det kirkelige Forretningsomraade; der bør ved Lov gives Folkekirkens Medlemmer Indflydelse paa Kirkens Styrelse og paa Ansættelsen af Præsterne; Menighedsraadene bør opretholdes; Præsternes forældede Lønningsmaade bør efterhaanden omordnes, og navnlig bør en Afløsning af Offer og Accidenser finde Sted.

Jeg nævner blot Programmet paa dette Omraade for at vise, hvad det er for et Sind, der staar bagved vor Behandling af Lovgivningssspørgsmaal af denne Art, og skønt Programets Ordlyd ikke var den samme i 1901—02—03, da disse Lovforslag behandlede, var Sindelaget dog det samme: at der bør arbejdes hen til, at Kirken stilles selvstændigere overfor Statens Tilsyn. Det er det Sindelag, som haves hos vort Parti, naar vi skulle forhandle disse Lovforslag, og alle Love paa dette Omraade bør derfor gaa i denne Retning.

Naar vi nu se paa de Love, som blev udstedte i Aaret 1903, den 15. Maj, viser det sig ogsaa, at de gik i den Retning. Af

disse 4 Love ere de to vedvarende gyldige. Loven om Brugen af Kirker og Loven om Valgmenigheder blev jo vedtagne som endelige Love og skulde gælde fremdeles, indtil Lovgivningsmagten selv lavede dem om eller ophævede dem. Den tredje Lov, om Menighedsraad, skulde kun gælde i 6 Aar, og det samme var Tilfældet med den fjerde, om det kirkelige Udvalg; den skulde ligeledes kun gælde i 6 Aar. Nu er det meste af de 6 Aar gaaet. De to første Love ere altsaa fremdeles gyldige; Spørgsmaalet er, hvorledes det skal gaa med de to tilbageværende, nemlig Loven om Menighedsraad og Loven om det kirkelige Udvalg.

Der er Forholdet jo det, at det kirkelige Udvalg har gjort sit Arbejde. Det er færdigt. Der er ingen Grund til at opretholde det kirkelige Udvalg videre. Det har jo den højtærede Minister ikke heller foreslaaet. Derimod er der god Grund til at opretholde Loven om Menighedsraad. Det er det, der foreslaas her fra den højtærede Ministers Side, og jeg tvivler ikke om, at Lovgivningsmagten vil slutte sig til den højtærede Ministers Forslag. Ministeren foreslaar, at indtil videre, indtil en vis bestemt Tidsgrænse, skal Loven om Menighedsraad opretholdes.

Nu vilde jeg gerne, idet jeg slutter mig til Tanken om at opretholde denne Lov, tilknytte nogle Bemærkninger angaaende den Institution, den omhandler; Menighedsraadene, og hvorledes de have virket.

Den Gang Loven blev given om Oprettelsen af Menighedsraad, var der adskillige, der sagde, at det var en Tvangsforanstaltning, man indførte. Det var jo en Misforstaaelse. Det var det ikke. Det var nemlig ganske frivilligt, om en Menighed her i Landet vilde have Menighedsraad eller ikke. Det blev henstillet til Menigheden. Det beroede paa, om Menighedens Medlemmer meldte sig for at komme paa Valglisten og vilde have Valg til Menighedsraadene. Det var altsaa ganske frivilligt, om man vilde have Valg til Menighedsraad eller ikke i en Menighed. Det viste sig, da Loven var udkommen, at i alle Menigheder omkring i Landet med Undtagelse af een ønskede man Menighedsraad oprettede. Alle Landets Sogne- og Kirke-distrikter ønskede oprettet Menighedsraad. Kun et eneste Sted i Landet ønskede man det ikke; der meldte sig ingen til Valglisten, og der blev intet Menighedsraad dannet.

Der blev dernæst ogsaa sagt den Gang,